Nr 1 **Warszawa, dnia 10 stycznia 1949 r.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

1. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 stycznia 1949 r. w sprawie przygotowania sezonu budowlanego 1949 r. odnośnie inwestycji objętych Państwowym Planem Inwestycyjnym na rok 1949 — część Ministerstwa Skarbu.

W celu zapewnienia jak najwcześniejszego rozpoczęcia sezonu budowlanego oraz równomiernego rozłożenia robót w okresie całego roku kalendarzowego i umożliwienia należytej kontroli nad terminowym wykonaniem zamierzonych inwestycji zarządza się co następuje:

1) Okresy: zimowy 1948/1949 oraz wiosenny 1949 r. powinny być wykorzystane dla wykonania dokumentacji prawnej i technicznej budów objętych P. P. I. część Ministerstwa Skarbu oraz dla sporządzenia związanych z tym planem zapotrzebowań w zakresie środków finansowych i materiałowych (budowlanych i instalacyjnych) oraz kadr personelu technicznego i roboczego — w porozumieniu z właściwymi terytorialnie Dyrekcjami Odbudowy lub z Wydziałami Odbudowy Urzędów Wojewódzkich.

2) W związku z powyższym Dyrekcja Monopolów oraz Dyrekcje Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych i Mennicy Państwowej na podstawie podanych im do wiadomości limitów przystąpią do uruchomienia prac nad dokumentacją prawną i techniczną odnośnie obiektów wymienionych w złożonych przez nie wnioskach do P. P. I. na rok 1949 — część Ministerstwa Skarbu:

a) **Dokumentacja prawna** obejmuje dane stwierdzające posiadanie odpowiednio wybranego terenu pod budowę, względnie obiektu odbudowy, przy czym wybór miejsca pod budowę winien być dokonany przy współudziale władz budowlanych oraz organów planowania przestrzennego, przy próbnych badaniach terenu należy dążyć do wyeliminowania w miarę możliwości gruntów zawierających wodę podskórną, piaski ruchome itp. wady. Nadto odnośnie dokumentacji prawnej Ministerstwo odsyła do okólnika z dnia 21 kwietnia 1948 r. w sprawie dokumentacji technicznej i prawnej budowli prowadzonych z kredytów znajdujących się w części 21 P. P. I. na rok 1948 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 46, poz. 179).

b) **Dokumentacja techniczna składa się z:**

1) programu użytkowego,

2) projektu wstępnego (dla inwestycji produkcyjnych — z rozszerzonego programu użytkowego, dla inwestycji pozostałych z programu technicznego i szkiców),

3) projektu technicznego.

Program użytkowy powinien określać przeznaczenie użytkowe względnie produkcyjne obiektu, oraz zawierać potrzebne dane cyfrowe, służące do ustalenia istotnych cech technicznych oraz kubatury projektowanego obiektu, a dla obiektów produkcyjnych również cech technologicznych. Programy użytkowe winny być opracowane przez bezpośredniego inwestora dla każdego obiektu, a po zaaprobowaniu ich, właściwa Dyrekcja inwestorów prześle je do zatwierdzenia Departamentowi I Ministerstwa Skarbu.

Dla inwestycji budowlanych projekty powinny zawierać: projekt roboczy (rysunki robocze), obliczenia statyczne, kosztorysy oraz wykaz materiałów budowlanych instalacyjnych i robocizny.

Dla inwestycji produkcyjnych projekt techniczny winien składać się z następujących części:

a) technologicznej,

b) urządzeń maszynowych i transportowych,

c) budowlanych,

d) energetycznej,

e) centralnego ogrzewania, wentylacji, wodociągów i kanalizacji,

f) generalnego planu zakładu,

g) ekonomicznej,

h) kosztorysowej.

Wykonanie dokumentacji technicznej winno być zlecane przede wszystkim państwowym biurom i przedsiębiorstwom projektowym w ramach ich możliwości wykonawczych. Dokumentację techniczną obiektów, która przekracza możliwości wykonawcze państwowych biur i przedsiębiorstw projektowych, należy zlecać za pośrednictwem tych biur, w pierwszej kolejności personelowi technicznemu właściwych Dyrekcji inwestorów względnie personelowi technicznemu Dyrekcji Odbudowy lub Wydziałowi Odbudowy Urzędów Wojewódzkich, a w braku dostatecznych tego rodzaju sił technicznych — fachowcom wolno praktykującym.

Z uwagi na konieczność wczesnego rozpoczęcia prac i szczupłość kadr projektodawczych zezwala się w roku 1949 na pewne uproszczenia dokumentacji technicznej, pod warunkiem zachowania najistotniejszych jej elementów.

3) Źródłem pokrycia kosztów prac zleconych w związku z wykonaniem dokumentacji będą:

a) Środki finansowe, przewidziane na ten cel w ramach kredytów Państwowego Planu Inwestycyjnego na rok 1948 część 11 Ministerstwo Skarbu.

b) Kredyty ancypowane na podstawie uchwały Podkomitetu Inwestycyjnego z dnia 5 października 1948 r.

c) Kredyty przewidziane na dokumentację techniczną w Państwowym Planie Inwestycyjnym na rok 1949.

4) Prace powyższe należy zapoczątkować według pilności potrzeb poczynając od obiektów większych i robót bardziej skomplikowanych.

5) Przy opracowywaniu dokumentacji należy stosować aktualnie obowiązujące standarty przestrzenne i zarządzenia oszczędnościowe wydane przez Ministerstwo Odbudowy; obecnie obowiązują:

a) pismo okólne z dnia 3.I.1947 r. L. dz. III/17424/6/46 o stosowaniu drzew iglastych w budownictwie,

b) okólnik Nr 30 z dnia 12.VI.1947 r. L. dz. III/6318/7/47 w sprawie stosowania ceramicznych wyrobów cienko-ściennych (dziurawek) i posadzek skałodrzewnych (ksylolitowych) Dz. Urz. Min. Odb. Nr 5 z dnia 16.VII.1947 r. załącznik do okólnika Nr 30 z dnia 12.VI.1947 r. L. dz. IV.2557/W1/47 — dodatkowe przepisy o układaniu skałodrzewu, jako uzupełnienie do instrukcji,

c) okólnik Nr 45 z dnia 25.XI.1947 r. (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 9 z dnia 27.XI. 1947 r.) i okólnik Nr 14 z dnia 25.V.1948 r. (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 7 z dnia 10.VI.1948 r.) w sprawie oszczędnego stosowania stali w budownictwie,

d) okólnik Nr 1 z dnia 3.I.1948 r. (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 1 z dnia 15.I.1948 r.) o stosowaniu w budownictwie na podłogi bukowych deszczułek posadzkowych,

e) pismo okólne z dnia 30.I.1948 r. (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 3 z dnia 5.III.1948 r.) w sprawie oszczędności w materiałach instalacyjnych,

f) okólnik Nr 8 z dnia 23.II.1948 r. (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 3 z dnia 5.III.1948 r.) w sprawie stosowania gruzu w budownictwie,

g) okolnik Nr 21 z dnia 26.VII.1948 r. (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 10 z dnia 16.VIII.1948 r.) o ograniczeniach stosowania blachy cynkowej w budownictwie,

h) okólnik Nr 24 z dnia 10.IX.1948 r. o ograniczeniach w robotach budowlanych.

6) Dokumentacja techniczna dla robót przewidzianych do wykonania w roku 1949 powinna być opracowana wyczerpująco dokładnie a to w celu uniknięcia robót dodatkowych i zmian podczas budowy, prowadzących do marnotrawstwa czasu, sił roboczych i materiałowych.

Wybrane przez projektodawcę elementy budowlane, wykonane obliczenia statyczne i rysunki robocze, winny być ściśle dostosowane do aktualnych przepisów Polskich Norm Budowlanych i uwzględniać powinny maksymalne dopuszczalne oszczędności na materiałach budowlanych i instalacyjnych, zwłaszcza na materiałach deficytowych — stal,

drzewo, materiały instalacyjne, metale kolorowe. Kosztorysy winny być sporządzone na podstawie kosztorysów wzorcowych, wydanych przez Polski Komitet Normalizacyjny.

7) Terminy rozpoczęcia i zakończenia robót należy ustalać i koordynować z Regionalnymi Biurami Centralnego Urzędu Planowania i z bankami finansującymi inwestycje, przestrzegając następujących zasad i wytycznych:

a) w pierwszej kolejności winny być wykończone inwestycje rozpoczęte w latach ubiegłych, o ile objęte są planem na rok 1949; a ich oddanie do użytku przewidziane jest na rok 1949,

b) inne inwestycje rozpoczęte w ubiegłych latach, objęte planem na rok 1949,

c) roboty zabezpieczające w obiektach, których wykończenie jest przewidziane w latach następnych, należy planować na okresy wykazujące odciążenie rynku budowlanego od robót terminowych,

c) pozostałe inwestycje należy zaplanować pod kątem zapewnienia równomiernego rozkładu robót w czasie, przy jednoczesnej koncentracji i skróceniu do minimum czasu poszczególnych budów. Plan rozłożenia wykonawstwa inwestycji w czasie winien opierać się na zasadzie wydłużenia sezonu budowlanego na cały rok kalendarzowy, między innymi przez wykonanie przed okresem zimowym budynków w stanie surowym wraz z pokryciem dachów, osadzeniem i oszkleniem stolarki zewnętrznej oraz przygotowaniem instalacyj, umożliwiających roboty wewnętrzne w porze zimowej.

8) Należy dążyć do ukończenia wszystkich prac związanych z dokumentacją do dnia 31.III.1949 r.

Dyrekcje inwestorów zbiorą tę dokumentację i wstępnie zaaprobują w następujących terminach:

a) do dnia 31 stycznia 1949 r. — odnośnie wszystkich obiektów przechodzących z planu 1948 r. na plan 1949 r.,

b) do dnia 28 lutego 1949 r. — odnośnie obiektów większych i bardziej skomplikowanych, których budowa ma być rozpoczęta od dnia 1 kwietnia 1949 r.,

c) do dnia 31 marca 1949 r. — odnośnie pozostałych obiektów.

Akta związane z dokumentacją zachowają Dyrekcje inwestorów do wglądu względnie ostatecznej aprobaty Ministerstwa Skarbu lub innych władz powołanych do odbioru dokumentacji.

9) Roboty budowlane objęte Państwowym Planem Inwestycyjnym na rok 1949 w części Ministerstwa Skarbu podlegają wszystkim ogólnym zarządzeniom Ministerstwa Odbudowy jako resortu fachowego.

Odnośnie inwestycji budowlanych, przy sporządzaniu dokumentacji technicznej — należy współdziałać i uzgadniać ją z właściwymi terytorialnie Dyrekcjami Odbudowy względnie z Wydziałami Odbudowy Urzędów Wojewódzkich.

Odnośnie wykonawstwa robót, należy prace te koordynować i uzgadniać z terytorialnie właściwymi organami Ministerstwa Odbudowy, a nadto przypomina się również instrukcję z dnia 22 listopada 1948 r. w sprawie podziału i przydziału robót budowlanych i instalacyjnych zawartych w Państwowym Planie Inwestycyjnym na rok 1949 w części Ministerstwa Skarbu (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 97, poz. 440).

10) Jednostki techniczne (Wydziały Budowlane lub Biura Techniczne) inwestorów, figurujących w P. P. I. na rok 1949 w części Ministerstwa Skarbu, pod osobistą odpowiedzialnością Dyrektorów Naczelnych, winny z pełną starannością i dokładnością przystąpić do realizacji planu budowlanego resortu Ministerstwa Skarbu, w rozumieniu tej prostej zasady, iż wykonanie najmniejszej części planu warunkuje wypełnienie całego planu inwestycyjnego Państwa.

11) Dyrekcje inwestorów, figurujących w P. P. I. na rok 1949 w części Ministerstwa Skarbu wpłacą do Banku Gospodarstwa Krajowego, na specjalny rachunek kwoty odpowiadające włączonym do P. P. I. na rok 1949, o ile wydatki inwestycyjne mają być pokryte ze środków własnych.

W sprawie ogólnych wytycznych odnośnie P. P. I. odsyła się do zarządzenia Prezesa Centralnego Urzędu Planowania z dnia 15 maja 1948 r. „Instrukcja na rok 1949".

Minster Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D. I. 500/3/49).

Pozycja 2, 3, 4

2. Okólnik z dnia 31 grudnia 1948 r. w sprawie wykładni art. 84 p. k. s.

Na zapytanie jednej z izb skarbowych jakie sankcje karne należy stosować w wypadkach niezwracania przez detalicznych sprzedawców napojów alkoholowych należności za zwrotne butelki po wyrobach Państwowego Monopolu Spirytusowego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Obowiązek zwrotu należności za próżne butelki po wyrobach P. M. S. został ustalony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 25 maja 1946 r. o uprawnieniu Państwowego Monopolu Spirytusowego do żądania zwrotu próżnych butelek po swych wyrobach (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 183) przy czym ceny próżnych butelek są wyznaczane i ogłaszane zgodnie z postanowieniami powyższego rozporządzenia przez Państwowy Monopol Spirytusowy. Należności te powinny być potrącane przez detalicznych sprzedawców z kwot pobieranych przez nich przy sprzedaży wyrobów P. M. S. według cen oznaczonych na etykietach tych wyrobów, a ustalonych przez Ministra Skarbu i ogłaszanych w Dzienniku Ustaw. Zaniedbanie tego obowiązku stanowi występek z art. 84 p. k. s., bo chociaż detaliczny sprzedawca nie pobiera za wyroby monopolowe cen wyższych od wyznaczonych na etykietach tych wyrobów, to jednak faktycznie tak postępuje w tych wypadkach gdy nie zwraca należności za dostarczone mu próżne butelki.

Wobec powyższego w wyżej wymienionych wypadkach należy stosować sankcje karne z art. 84 p. k. s.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 33194/6/48).

3. Okólnik z dnia 4 stycznia 1949 r. w sprawie oceny dowodów w postępowaniu karnym skarbowym.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 19 marca 1948 r. w sprawie oceny dowodów w postępowaniu karnym skarbowym (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 117) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

W myśl postanowień powyższego okólnika zarzut nabycia towarów przemyconych nie może być obalony wykazaniem się dowodem wewnętrznym uzasadniającym zapisanie nabycia towaru zagranicznego do ksiąg prowadzonych w celach podatkowych. Nie wyłącza to jednak możliwości, że w wypadkach nabycia towarów zagranicznych **przed dniem 22 marca 1948 r.**, tj. przed datą ogłoszenia powołanego na wstępie okólnika, nabywca towaru mógł w dobrej wierze przypuszczać iż okólnik Nr 135 Ministerstwa Skarbu Nr D. V. 4007/1/47 z dnia 9.VI. 1947 r. w sprawie ustosunkowania się do ksiąg handlowych, uproszczonych, podatkowych udokumentowanych dowodami wewnętrznymi (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 204) zwalnia go od odpowiedzialności za nabycie towaru zagranicznego nielegalnie wprowadzonego do kraju. Chociaż takie przypuszczenie jest błędne i nie zwalnia posiadaczy towarów przemyconych wykazujących się dowodami wewnętrznymi od odpowiedzialności karnej z art. 53 prawa karnego skarbowego, to jednak można je traktować jako usprawiedliwioną nieświadomość bezprawności czynu uzasadniającą w myśl postanowień art. 26 p.k.s. w związku z art. 20 § 2 k.k. stosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 46690/6/48).

4. Okólnik z dnia 5 stycznia 1949 r. w sprawie finansowania inwestycji i rozliczeń z tytułu dostaw i robót inwestycyjnych przedsiębiorstw objętych systemem finansowym oraz zniesienia zaliczkowania przedsiębiorstw budowlanych i montażowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania przez wszystkie podległe i nadzorowane instytucje i przedsiębiorstwa uchwałę Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1948 r. w sprawie finansowania in-

westycji i rozliczeń z tytułu dostaw i robót inwestycyjnych przedsiębiorstw objętych systemem finansowym oraz zniesienia zaliczkowania przedsiębiorstw budowlanych i montażowych.

Dyrektor Biura Planowania Finansowego
Z. Pirożyński

(Znak Min. Sk. B. P. F. 3005/1/48).

Uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1948 r.

w sprawie finansowania inwestycji i rozliczeń z tytułu dostaw i robót inwestycyjnych przedsiębiorstw objętych systemem finansowym oraz zniesienia zaliczkowania przedsiębiorstw budowlanych i montażowych.

Ze środków Państwowego Planu Inwestycyjnego pokrywane będą podlegające prawidłowemu zarachowaniu nakłady inwestycyjne. W myśl tej zasady ustala się następujący tryb finansowania inwestycji:

1. Banki finansujące inwestycje opłacać będą bezpośrednio ze środków Państwowego Planu Inwestycyjnego:

a) Faktury wystawione przez przedsiębiorstwa budowlane i montażowe z tytułu zleceń lub umów o wykonanie robót inwestycyjnych;
b) faktury wystawione z tytułu wykonania robót inwestycyjnych przez wyodrębnione wydziały inwestycyjne jednostek inwestujących, działające na zasadzie wewnętrznego rozrachunku gospodarczego w oparciu o samodzielny bilans, własne magazyny i oddzielny zespół pracowników;
c) faktury za materiały, do dostawy których zobowiązał się inwestor lub zleceniodawca w umowach o wykonanie robót inwestycyjnych, zawartych z przedsiębiorstwami budowlanymi i montażowymi lub w udzielonych im zleceniach;
d) faktury za maszyny, urządzenia, techniczne środki transportowe, sprzęt, inwentarz i nieruchomości, których zakup w myśl § 14 i 15 Instrukcji Inwestycyjnej na r. 1949 (zarządzenie Prezesa C. U. P. z dnia 15 maja 1948 r.) stanowi nakład inwestycyjny;
e) faktury za studia, projekty i kosztorysy, sporządzone na zlecenie inwestora, w myśl § 14 ust. 2a Instrukcji Inwestycyjnej na 1949 r.;
f) wszystkie wydatki inwestycyjne przedsiębiorstw i zakładów w okresie ich budowy i odbudowy do czasu rozpoczęcia działalności eksploatacyjnej.

2. Wszelkie inne wydatki inwestycyjne jednostek inwestujących a w szczególności wydatki związane z wykonywaniem inwestycji sposobem gospodarczym, z wyjątkiem zakupów wymienionych w p. 1 lit. d) — opłacane będą przez banki finansujące eksploatację.

3. Postanowienia p. 1 odnoszą się zarówno do inwestycji właściwych i kapitalnych remontów, jeżeli kapitalne remonty, na mocy odrębnych zarządzeń kompetentnych władz, nie są finansowane przez banki finansujące eksploatację.

4. Zgodnie z powyższym rozgraniczeniem właściwości banków, inwestorzy obowiązani są oznaczać w umowach, zleceniach i zamówieniach w sposób widoczny: nazwę i siedzibę oddziału banku, który dokona zapłaty, jak również w miarę możliwości część, dział i paragraf państwowego planu inwestycyjnego na które ma być zarachowana zapłata.

5. Inwestorży bezpośredni obowiązani są prowadzić bieżąco ewidencje umów, zleceń i zamówień inwestycyjnych, z rozbiciem na aktualny okres inwestycyjny i okresy przyszłe, według planowego terminu wykonania. Sposób prowadzenia tej ewidencji i uzupełnienia jej niewykonanymi lub nierozliczonymi umowami, zleceniami i zamówieniami z okresów poprzednich — ustalą zarządzenia właściwych władz centralnych, wydane w porozumieniu z bankiem finansującym inwestycje.

6. Faktury wymienione w p. 1 lit. c), d), e), wykupywane będą przez banki finansujące inwestycje w trybie i terminach ustalonych w uchwale Komitetu Ekonomicznego R. M. z dnia 20 maja 1947 r., w ciężar środków finansowych przewidzianych dla właściwych tytułów inwestycyjnych danego inwestora.

Faktury wymienione w p. 1 lit. a) i b), składane do inkasa na podstawie p. 7 uchwały Komitetu Ekonomicznego R. M. z dnia 21 października 1947 r. będą pokrywane w trybie i terminach ustalonych w tej uchwale.

Jeżeli z treści faktury nie będzie można ustalić, jakiego dotyczy ona tytułu, bank wykupi fakturę z ogółu środków przewidzianych na inwestycje danego inwestora bezpośredniego, wzywając go do wskazania tytułu w nieprzekraczalnym terminie 14 dni od daty zapłacenia faktury .

W razie bezskutecznego upływu tego terminu, Bank upoważniony jest do zarachowania faktury w ciężar określonego tytułu tego inwestora według swego uznania, o czym zawiadomi inwestora i właściwe ministerstwo.

Bank finansujący inwestycje może pokrywać faktury jedynie w granicach ogółu środków inwestycyjnych, przewidzianych dla danego inwestora bezpośredniego. O ile jednak faktura nie jest zgodna z tytułem inwestycyjnym, obowiązany jest mimo pokrycia faktury — zawiadomić o tym właściwe Ministerstwo, o ile suma przekroczona wynosi 2 mil. zł lub więcej — także Centralny Urząd Planowania.

Jeżeli środki inwestycyjne przewidziane dla danego inwestora bezpośredniego są już wyczerpane, brak faktury nie pokrywa (w całości lub w części) lecz zawiadamia o tym niezwłocznie właściwe Ministerstwo i Centralny Urząd Planowania.

7. Faktury wystawione przez dostawców na Centrale Zaopatrzenia a wynikające z działalności handlowej tych Central, płatne będą w banku finansującym ich obroty, bez względu na to, czy dotyczą eksploatacji, czy inwestycji odbiorców bezpośrednich.

Refaktury Central Zaopatrzenia, wystawione na inwestorów, a odpowiadające określeniom p. 1 lit. c), d) — płatne będą w banku finansującym inwestycje tych inwestorów, w trybie przewidzianym w p. 6.

8. Refundacja sum, wydatkowanych ze środków obrotowych w trybie przewidzianym w p. 2 nastąpi w drodze pokrywania zarachowanych nakładów inwestycyjnych z właściwych tytułów inwestycyjnych danego inwestora.

Podstawą do refundacji będzie miesięczne rozliczenie inwestora z wykonania poszczególnych zleceń wewnętrznych, zgrupowanych w rozliczeniu wg. tytułów inwestycyjnych. Inwestor stwierdzi zgodność rozliczenia z dowodami i zapisami księgowymi oraz bilansami miesięcznymi.

Bank finansujący inwestycje dokona refundacji w terminie 5-dniowym od dnia złożenia rozliczenia.

Jeżeli się okaże, że rozliczenia da się uzgodnić z tytułem inwestycyjnym, albo przekroczy przewidziane dla danego tytułu środki finansowe, bank finansujący inwestycje postąpi zgodnie z p. 6.

9. Jeżeli inwestor nie przedłoży rozliczenia miesięcznego w myśl p. 8 w ciągu 45 dni po upływie miesiąca, którego rozliczenie dotyczy, bank finansujący inwestycje zawiadomi o tym bank finansujący obroty i właściwe Ministerstwo, przesyłając kopię zawiadomienia inwestorowi. Bank finansujący obroty może wstrzymać w tym wypadku dalsze pokrywanie wydatków, o których mowa w p. 2.

10. Inwestycje wykonywane przez wyodrębnione wydziały inwestycyjne (p. 1 lit. b), uważa się za prace zlecone, nie zaś za inwestycje prowadzone systemem gospodarczym.

Stwierdzenie, czy powstały warunki, określające wyodrębniony wydział inwestycyjny (p. 1 lit. b), należy do banku finansującego inwestycje w porozumieniu z bankiem finansującym obroty i właściwym Ministerstwem.

11. Wyodrębnionym wydziałom inwestycyjnym dostarczą banki finansujące inwestycje środków obrotowych, na zasadach stosowanych wobec przedsiębiorstw budowlanych i montażowych.

12. Zaniechanie czynności nakazanych, niedotrzymanie terminów albo działanie sprzeczne z postanowieniami niniejszej uchwały uważane będzie za naruszenie dyscypliny finansowej i podlegać będzie surowym sankcjom dyscyplinarnym, które określą osobne zarządzenia resortowe, niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności karnej, na mocy obowiązującego prawa.

13. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r. w stosunku do inwestorów, podlegających Ministerstwu Przemysłu i Handlu.

14. Data rozciągnięcia mocy obowiązującej niniejszej uchwały na objętych systemem finansowym (uchwała Rady

Pozycja 4

Ministrów z dnia 21. VIII. 1947 r.) inwestorów innych resortów, ustalana będzie odrębnymi uchwałami Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów. Do czasu tego rozciągnięcia p. 6 niniejszej uchwały stosowany będzie odpowiednio także do inkasa faktur, o których mowa w p. 1 lit. a, b, kierowanych do banku zgodnie z p. 7 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 21 października 1947 r.

15. Oddziały banków finansujących inwestycje, w porozumieniu z oddziałami banków finansujących obroty, przekażą tym ostatnim w dniu objęcia danych inwestorów postanowieniami niniejszej uchwały, wszystkie niepokryte faktury, dotyczące zakupu materiałów, przeznaczonych do robót inwestycyjnych, prowadzonych systemem gospodarczym, celem ich pokrycia ze środków obrotowych w myśl ust. 2 niniejszej uchwały.

16. Znosi się z dniem 1 stycznia 1949 r. zaliczkowanie przedsiębiorstw budowlanych i montażowych z tytułów umów o wykonanie robót inwestycyjnych (p. 1—4 uchwały Komitetu Ekonomicznego R. M. z dnia 21. X. 1947 r.) chociażby inwestor nie podlegał p. 1—15 tej uchwały.

Postanowienie to dotyczy także umów zawartych przed dniem 1 stycznia 1949 r. choćby były w toku wykonania.

Tryb finansowania tych przedsiębiorstw, oraz sposób rozliczenia się z tytułu wykonywanych przez nie robót — ustalony będzie odrębnymi zarządzeniami wydanymi na wniosek Min. Skarbu do 31. XII. 1948 r.

W szczególności odrębnymi przepisami będzie uregulowany tryb finansowania oraz sposób rozliczania się przedsiębiorstw w zakresie Ministerstw Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

17. Minister Skarbu dostosuje do postanowień niniejszej uchwały instrukcję z dnia 25 kwietnia 1948 r., wydaną w porozumieniu z Kontrolą Państwową w sprawie postępowania z kredytami przewidzianymi w budżecie majątkowym na wydatki inwestycyjne — i instrukcję z dnia 12 czerwca 1948 r. w sprawie rozliczeń za dostawy i usługi między przedsiębiorstwami państwowymi lub pod zarządem państwowym a jednostkami budżetu Państwa.

18. Uchwała niniejsza nie dotyczy umów zawartych z przedsiębiorstwami zagranicznymi.

---

5. Okólnik z dnia 10 stycznia 1949 r.

w sprawie podatku od nabycia praw majątkowych oraz opłaty skarbowej w związku z dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 października 1936 r. o państwowym gospodarstwie leśnym.

Izby i urzędy skarbowe jak również władze i urzędy administracji ogólnej zgłosiły cały szereg wątpliwości i zapytań w kwestii stosowania dekretów: o podatku od nabycia praw majątkowych oraz o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 27, poz. 106 i 107) w związku z przepisami dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 października 1936 r. o państwowym gospodarstwie leśnym (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 533); wątpliwości te dotyczą głównie kwestii struktury prawnej gospodarstwa państwowego pod nazwą „Lasy Państwowe" utworzonego tym dekretem.

I. Wobec tego Ministerstwo Skarbu stwierdza przede wszystkim, że gospodarstwo leśne **„Lasy Państwowe"** pod względem podatkowym należy w myśl § 2 ust. 2 rozporządzenia z dnia 8 listopada 1948 r. w sprawie wykonania dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 468) uważać za **przedsiębiorstwo** państwowe, mimo braku odrębnej osobowości prawnej. Gospodarstwo to bowiem obejmuje w swym składzie jako **kapitał zakładowy** wszelkie lasy państwowe i grunta leśne (z wyłączeniem wymienionych w ust. 2 art. 2 dekretu z 30/10 1936 r.) wraz ze związanymi z nimi gospodarczo gruntami nieleśnymi oraz innymi nieruchomościami i ruchomościami, służącymi do prowadzenia tego gospodarstwa (zakładami przemysłowymi, urządzeniami technicznymi, transportowymi i t. p.) prowadzone jest na podstawie kalkulacji handlowej i do budżetu państwowego (Cz. B, Cz. 23) wchodzi jako przedsiębiorstwo państwowe tylko z wpłatami (art. 2, 13—20 powołanego dekretu Prezydenta R. P.).

II. W konsekwencji powyższego swego charakteru prawnego Lasy Państwowe **nie korzystają z podmiotowego zwolnienia** przewidzianego w art. **2** ust. **1** pkt **1** dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych, ani też z takiego zwolnienia przewidzianego **w przepisie dodatkowym Nr 13** lit. a) Cz. II Tabeli opłat skarbowych (załącznik do dekretu o opłacie skarbowej); natomiast **korzystają** na ogólnych warunkach z **przedmiotowych zwolnień** określonych w art. 3 powyższego dekretu, oraz z takich że zwolnień przewidzianych w przepisach dodatkowych do poszczególnych pozycji Tabeli opłat skarbowych.

III. Na tle powyższych ustaleń Ministerstwo Skarbu wyjaśnia w szczególności, że:

A) **Odpłatne nabycie** praw majątkowych przez Lasy Państwowe:

1) z **umów sprzedaży** drewna z lasu, desek (tarcicy) z własnych tartaków, z asygnat (zezwoleń) na zbieranie jagód, grzybów, ściółki, na wypas bydła w lasach — **nie podlega** opodatkowaniu jako nabycie z **czynności zawodowej** po stronie Lasów Państwowych (art. 3 pkt 1 pod. nab.);

2) z usług świadczonych przy eksploatacji leśnej przez osoby **nie pozostające** w stosunku pracy z Lasami Państwowymi (praca najemna) a w szczególności z t.zw. świadczeń zarobkowych stwierdzających należność za wykonane roboty akordowe, za wyrobione lub dowiezione materiały it.p. — **nie podlega** opodatkowaniu w myśl art. 3 pkt. 1 jako również wynikłe z czynności **dla Lasów Państwowych zawodowej**; w przypadkach, gdy usługi powyższe świadczone są z tytułu stosunku pracy — nabycie praw nie podlega podatkowi z mocy art. 3 pkt 6 w mowie będącego dekretu;

3) z **umów zlecenia** zawieranych z **wozakami - rolnikami** o zwózkę drewna z lasu (art. 441—475 K.Z.) — **nie podlega** opodatkowaniu również z mocy art. 3 pkt 1 zwózka bowiem drewna z lasu, analogicznie do świadczeń usługowych pod 2) jako związana ściśle z eksploatacją leśną czyli z prowadzeniem przedsiębiorstwa „Lasy Państwowe" jest po stronie przedsiębiorstwa bezspornie **czynnością zawodową**;

4) z **umów dzierżawy lub najmu** tartaków — podlega opodatkowaniu, w **każdym** przypadku, albowiem nabycie to w myśl § 10 ust. 2 pkt 2 i 3 powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego nie jest nabyciem z czynności zawodowej;

5) z umów zawieranych między **przedsiębiorstwami Lasów Państwowych** a innymi przedsiębiorstwami posiadającymi osobowość prawną — **nie podlega opodatkowaniu** (z wyłączeniem umów dzierżawy lub najmu) **jeżeli** nabycie to następuje z **czynności zawodowej**, choćby **dla jednego** kontrahenta np. umowa o przetarcie drewna zawarta między Lasami Państw. a osobami fizycznymi lub prawnymi będącymi właścicielami (lub dzierżawcami) tartaków, albo też między tartakiem Lasów Państw. a przedsiębiorstwem PKS; nabycie z umowy dzierżawy lub najmu, jak to wyżej pod 4) wyjaśniono, zawsze podlega podatkowi, wyjątek w tym względzie przewidziany jest w § 10 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia wykonawczego tylko co do umowy najmu i jedynie w przypadku, gdy jednym z kontrahentów w tej umowie jest przedsiębiorstwo usługowe (np. hotel).

6) Ponadto Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że do umów dzierżawy lub najmu, przepis art. **3** pkt **4** dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych nie ma zastosowania i nie uzasadnia zwolnienia nabycia tego od podatku. Na podstawie przepisu art. 3 pkt 4 pod. nab. zwolnione jest bowiem tylko nabycie praw z czynności mającej na celu **przejęcie** części lub całości **majątku** przedsiębiorstwa państwowego przez Skarb Państwa lub przez inne przedsiębiorstwo państwowe w związku z **likwidacją** lub **zmianą zakresu** działania przedsiębiorstwa (§ 12 powołanego rozporządzenia wykonawczego z dnia 8 listopada 1948 r.) nabycie przeto praw z **umów najmu placów składowych zawieranych przez Dyrekcję** Lasów Państwowych albo przez Nadleśnictwa z **Dyrekcjami Okręgowymi P.K.P. nie jest zwolnione od podatku** ani z mocy art. 3 pkt 4 ani też z mocy art. 3 pkt 1 dekretu o podatku od nab. pr. maj. jak już wyżej wyjaśniono;

B) **podania** wnoszone do Dyrekcji Lasów Państwowych lub do Nadleśnictw:

1) w sprawach gospodarstwa leśnego, czyli w sprawach gospodarczych Lasów Państwowych — **nie podlegają** opłacie skarbowej, jako wnoszone ani do władz ani do urzędów państwowych lecz do organów zarządu (administracji) przedsiębiorstwo Lasy Państwowe (art. 1 dekretu o opłacie skarbowej);

2) w sprawach, w których w myśl art. 23 dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o ochronie Lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 165) działają one jako władze administracji ogólnej — podlegają opłacie skarbowej na zasadach ogólnych przewidzianych w poz. 1 i 2 Cz. I Tabeli opłat skarbowych i w przepisach dodatkowych do tych pozycyj Cz. II tejże Tabeli;

3) podanie zbiorowe tj. wniesione przez dwie lub więcej osób, albo przez ustawowego zastępcę lub pełnomocnika dwu lub więcej osób, podlega opłacie jednokrotnej tylko w przypadkach, określonych w § 43 ust. 1 rozporządzenia z dnia 8 listopada 1948 r. w sprawie wykonania dekretu o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 469); w braku powyższych warunków należy opłatę skarbową uiścić tyle razy, ile osób wymieniono w podaniu w charakterze osób zainteresowanych;

4) decyzja (a zwłaszcza decyzja odmowna) wydana w załatwieniu podania, od którego uiszczono należną opłatę skarbową, nie podlega ponownej opłacie skarbowej, albowiem opłata pobrana od podania, jest w istocie swej wynagrodzeniem za czynność urzędową wywołaną podaniem; nie dotyczy to przypadków, gdy decyzja jest właściwie świadectwem w rozumieniu poz. 2 Tabeli opłat skarbowych tj. gdy stwierdza bądź istnienie pewnego stanu faktycznego, bądź uprawnienia określone w tej pozycji, za te bowiem czynności urzędowe — z uwagi na wyższe koszty Skarbu Państwa i korzyść osiąganą przez petenta – pozycja 2 Tabeli opłat skarbowych przewiduje odrębne wynagrodzenie niezależnie od pobranego od podania.

IV. W końcu Ministerstwo Skarbu ze względu na to, że uiszczenia opłaty skarbowej od zgłoszeń (podań) zamierzonego wyrębu drzewa w lasach prywatnych (art. 11 dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 165) w ogromnej większości obciąża mało i średniorolnych chłopów i wskutek małej ilości i wartości pozyskiwanego drzewa jest dla nich uciążliwe oraz kłopotliwe — umarza na podstawie art. 35 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) nie uiszczone z tego tytułu opłaty skarbowe. Należy podkreślić, że świadectwa wydane przez organa ochrony lasów, a więc zaświadczenia stwierdzające uprawnienie posiadacza lasu do wyrębu określonej ilości drewna podlegają opłacie skarbowej w wysokości 50 zł (Tab. opł. skarb. Cz. I, poz. 2 lit. b).

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D. V. 10593/4/48).

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacyj urzędowych.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 44, wydaną przez Okręgowy Inspektorat Ochrony Skarbowej w Poznaniu dla ob. Adamczyka Jana.

Ogłoszenia i sprostowanie

Objaśnienie znaków:

OrOs	—	dział organizacyjny i osobowy
GB	— „	gospodarczy i budżetowy resortu
KS	— „	karny skarbowy
OSk	— „	Ochrony Skarbowej
OK	— „	obrotu pieniężnego i kredytu
B	— „	budżetowy
K	— „	finansów i podatków komunalnych
RK	— „	rachunkowo-kasowy
C	— „	ceł
ZPP	— „	zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	— „	podatków: obrotowego i dochodowego
PW	— „	podatku od wynagrodzeń
MOSk	— „	podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	— „	innych podatków bezpośrednich
EA	— „	egzekucji administracyjnej
A	— „	akcyz
M	— „	monopolów
U	— „	ubezpieczeń
Sp	— „	spółdzielczości
L	— „	likwidacyjny
R	— „	różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała
Rp	—	rozporządzenie
Reg	—	regulamin
Kom	—	komunikat

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 35, wydaną przez Okręgowy Inspektorat Ochrony Skarbowej w Kielcach dla ob. Gładysza Antoniego.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 88, wydaną przez Izbę Skarbową w Rzeszowie dla Pieronik Alfredy, żony Władysława.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 598, wydaną przez Izbę Skarbową w Gdańsku dla ob. Zaremby Feliksa.

SPROSTOWANIE

W ogłoszeniu o unieważnieniu legitymacji urzędowej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 101 z 1948 r.) omyłkowo wydrukowano nazwisko „Radomskiej" zamiast „Radomyskiej", co niniejszym prostuje się.

Cena zł 45

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Warunki prenumeraty i ogłoszeń.

Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca, w którym nastąpiła wpłata, do końca 1949 r. Należność z tytułu prenumeraty wynosi: rocznie złotych 2.400; półrocznie zł 1.300; kwartalnie zł 700; miesięcznie zł 300.

Komplety lub poszczególne egzemplarze Dziennika Urzędowego z lat ubiegłych, oraz z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty, mogą być zamawiane w miarę posiadanego zapasu po cenach sprzedażnych poszczególnych egzemplarzy, z wyjątkiem egzemplarzy za 1945 r., które są całkowicie wyczerpane.

Komplet za 1946 r. wg. cen jednostkowych wynosi zł 3.542
„ za 1947 r. „ „ „ „ „ 7.002
„ za 1948 r. „ „ „ „ „ 4.356

Wszelkie należności z tego tytułu należy wpłacać na konto czekowe administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w P. K. O. Nr I - 4428, podając na odcinku dowodu wpłaty, w sposób czytelny; cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, dokładny adres oraz okres czasu, którego wpłata dotyczy. Wysyłka zamawianych egzemplarzy dokonywana jest po otrzymaniu pełnej należności.

Od 1 stycznia 1949 r. wysyłka egzemplarzy Dziennika Urzędowego Min. Skarbu dokonywana jest listami poleconymi. Reklamacje w sprawie nieotrzymania poszczególnych numerów należy kierować bezpośrednio pod adresem administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, w terminie miesięcznym od daty wydania reklamowanego numeru. Wszelkie późniejsze reklamacje nie będą uwzględniane i ponowne wysłanie brakujących numerów nastąpić może po uprzednim wpłaceniu należności na powyższe konto czekowe w P. K. O., wg. ceny jednostkowej za poszczególne egzemplarze.

Należność za ogłoszenie o zagubieniu lub skradzeniu legitymacji urzędowej pobierana jest w kwocie ryczałtowej zł 600 — która obliczona jest wraz z należnością za numer dowodowy. Zgłoszenia należy przesyłać drogą służbową do Administracji Dziennika Urzędowego w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, po uprzednim wpłaceniu należności w pełnej wysokości na powyższe konto czekowe w P. K. O.

Cena wszelkich innych ogłoszeń wynosi zł 90 — za jeden mm szerokości jednej szpalty.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.